

Ferdinand je torej brat Ljubičin. Ko некоč pride na dom Ljubičin, skriti se mora v njeno spalnico, zakaj prav tedaj prihaja domov mati Jana, spremivši nekoliko Matijo in njega zaročnico Loriko. Skrit začuje pogovor Jane in svojega očeta. Da bi otela hčer, pozvala je namreč Jana grofa Boltezarja k sebi, da bi ga zarotila, naj svojemu sinu Ferdinandu pové čisto resnico o njega rojstvu. Ferdinand ima toliko časti, da neče nadalje igrati polgrofa, nego se sklene odreči dosedanjemu sijaju in prodati svojo vilo. Samó jedenkrat še napravi gostí in povabi k sebi odlične goste. Ali ko se vse veselí, tedaj pride slučajno Matija po trgovskih poslih v vilo, ugleda Loriko, plešočo s Ferdinandom, spozná, kako kruto je bil prevaran, in ustrelí najprej Ferdinanda, nato še samega sebe. — To je, kakor se vidi, precěj romantiška snov; vse delo pa kaže dosti rutine, in sosebno vsako dejanje se končuje z efektim prizorom. Velikih značajev v igri ni. Lorika sama se nam vidi izdelana po slovečih vzorcih; tudi je vez, ki spaja vse tri slike dokaj rahla. Nečemo pa baš reči, da bi tragedija ne uspela, ako vsak igralec do cela stori svojo dolžnost.

»Hrvaški pedagogiško-književni zbor« izdá za leto 1894. te-le knjige: »1. Rukovodj prirodoznanstvenu obuku« u nižim pučkim školama, I. zvezek, spisal dr. Gj. Turíć; 2. François Rabelaisove »Misli o uzgoju«, z životopisom pisateljevím, z oceno in beleškami priredil Ivan Širota; 3. in 4. »Kameno srce«, po Hauffu priredil Stjepan Dubin (s slikami) in »Davorin Valjanić«, spisal Fr. Frisch, preložil Lovro Matagić; 5. »Tugomila«, napisala Jagoda Truhelkova (s slikami). Knjigarska cena vsem petim knjigam je 2 gld. 40 kr.

† Vladislav Vežić. Dué 16. vélikega srpana je umrl v Varaždinu veliki hrvaški pesnik *Vladislav Vežić*. — Pokojnik se je porodil dne 25. malega travna 1825 leta v Selinah v Dalmaciji. — Po dovršeni gimnaziji in filozofiji v Zadru je poslušal pravniške nauke v Zagrebu. Že za dijaške dóbe se je seznanil s tedanjimi ilirskimi prvaki. Pisal je v »Zoro Dalmatinsko« in Gajevo »Danico«. — V Zagrebu je kot dijak uredoval tri leta »Obći zagrebački koledar«, kjer je več njegovih prav zanimljivih in poučnih spisov. — Leta 1852. je izdal »Vienac francezkoga in španjolskoga zabavnoga književstva«. — Od prvega začetka je bil sotrudnik najstarejšemu hrvaškemu beletristiškemu listu »Viencu«, v katerem je lani začel priobčevati veličanstveno zasnovano »Milovanko«, katere konec bode najbrže v rokopisu. — Najlepše njegovo pesniško delo je »Sigetski junak Nikola Zrinjski«, katerega je izdal leta 1867. Pravi pesniški umotvori so njegovi prevodi. Če čitaš n. pr. prevoda: Goethejevo „Ifigenijo na Tavrili“ in „Armina i Dorotejo“, ne moreš odložiti knjige, tako gladko v narodnem stihu teče pesem. — Tudi za narodno gledališče imajo Hrvatje od njega več izbornih prevodov. —

O priliki važnejših slavnostij v Varaždinu je pokojnik navadno zložil primeren pesniški „proslov“. — Pokojnik, odlična in spoštovana oseba, bil je leta 1848. imenovan za zapisnikarja pri banskem „vieću“ ter bil v deputaciji na Dunaji; leta 1854. pa se je preselil v Varaždin, kjer je bil do zadnjega časa kot odvetnik in javni beležnik.

Jezik mu je v pesmih kakor pri malokaterem pesniku naroden. — Blagemu možu in odličnemu pesniku bodi i med nami blag spomin! —o.

Iz srbske književnosti. Sloveči pesnik *Zmaj Jovan Jovanović* je poslal „Srpski Matici“ v Novem Sadu večjo zbirko izvornih pesmij, večinoma zloženih po národnih motivih. Sosebno lepe so humoristiške pesmi, v katerih je Zmaj uprav nedosežen. Ta zbirka je najboljši odgovor kritiki dr. Ljuba Nediča, ki je sivemu Zmaju nasvetoval, naj ostavi poezijo in liro, češ, da se je že davno izpel. — Kraljevska akademija znanostij v Belem Gradu namerja izdati bibliografijo hrvaško in srbsko od leta 1893.; prireja jo znani srbski pisatelj *Danilo Živaljević*.